

РЕШЕНИЕ

№ 369

гр. София , 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000577 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 274 – 279 от ГПК.

Образувано е по жалба от 8.04.2021 г., подадена по пощата на 7.04.2021 г., на заявителя „Зеда Тур“ АД срещу решението от 22.03.2021 г. по т.д. № 430/2021 г. на Софийския градски съд, VI-24 състав, с което е потвърден отказ № 2020925195952-2/21.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 2020925195952.

В жалбата се твърди се, че неправилно СГС е приел, че даването на указания след срока по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ не опорочава процедурата по уведомяване на заявителя. Сочи се, че дадените 4 месеца по-късно указания и неизпращането на съобщение на електронния адрес на заявителя води до незаконността на отказа за обявяване. Твърди се, че неправилно е прието, че представеният протокол от ОСА и списъкът на акционерите към него не удостоверяват приемане с необходимото мнозинство на ГФО. Сочи се, че неправилно е игнорирана представената към частната жалба декларация по чл. 62а, ал. 2 от Наредба № 1/2007 г., която е достатъчна за удостоверяване на приемането на ГФО.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и отказа на длъжностното лице по регистрацията.

Агенцията по вписванията в писмен отговор оспорва жалбата. Претендира разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Софийският апелативен съд, след като прецени събраните доказателства и обсъди доводите по жалбата намира за установено следното:

Жалбата е подадена срока по чл. 25, ал. 4, изр. 2 от ЗТРРЮЛНЦ и е допустима. Разгледана по същество тя е **основателна**.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Зеда Тур“ АД с жалба от 4.03.2021 г., подадена по пощата на 1.03.2021 г., срещу отказ № 20210308162359/9.03.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 2020925195952-2/21.01.2021 г. на длъжностно лице по

регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 2020925195952, с което е поискано обявяване на ГФО за 2019 г.

Жалбата е оспорена с отговор от 10.03.2021 г., подаден от Агенцията по вписванията.

Към процесното заявлението са приложени: 1) счетоводен баланс към 31.12.201 г. и отчет за приходите и разходите за 2019 г., заверени от одитор, както и одиторски доклад; 2) протокол от ОСА от 21.05.2020 г.; 3) протокол от ОСА от 5.06.2020 г.; 4) списък на акционерите, присъствали на ОСА от 5.06.2020 г.; 5) декларация по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ.

На 18.01.2021 г. на осн. чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ са обявени указания до заявителя да представи декларация по чл. 62а, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2007 г. за водене, съхраняване и достъп до ТРРЮЛНЦ.

За да постанови атакувания отказ от 21.01.2021 г. длъжностното лице по регистрацията е приело, че указанията от 18.01.2021 г. не са изпълнени, а освен това представеният списък на присъствалите на ОС не съдържа точен брой на притежаваните от присъствалия акционер акции съобразно чл. 225 ТЗ, а в протокола от ОС също не е посочен точен брой на гласувалите акции, с което не е спазена изискването на чл. 232, ал. 1, т. 5 ТЗ. Прието е и, че не е представен подлежащия на обявяване годишен доклад за дейността, подлежащ на публикуване съобразно чл. 38, ал. 3 ЗСч.

Към първоинстанционната жалба е приложена декларация по чл. 62а, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2007 г., подписана от името на законния представител на дружеството.

В обжалваното решение от 22.03.2021 г. СГС е споделил доводите на ДЛР. Приел е, че към заявлението не са представени всички изискуеми документи за исканото обявяване на ГФО, като късното даване на указанията след срока по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ не води до заличаване на ефекта от същите, а в тежест на заявителя е да прави редовни проверки по партидата си. Посочено е, че част от липсващите документи не могат да се набавят и в срока по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ /протокола от ОСА и списъка на акционерите, съдържащ брой на притежаваните акции/.

Въззивният съд намира, че решението е неправилно.

Внимателният прочит на изчерпателно изброените в чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ изисквания, неспазването на които би било основание за отказ по чл. 24, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ, сочи, че законът прави ясна разлика между изискванията **за вписване** и изискванията **за обявяване** в ТР. Макар част от изискванията да са общи /по чл. 21, т. 1, 2, 3, 6, 8, 9/, то други от тях са различни /по чл. 21, т. 4, 5, 7/. Така при заявление **за вписване** е необходимо към заявлението да са приложени всички документи съгласно изискванията на закон, въз основа на които се преценява съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона /чл. 21, т. 4 и 5/. При заявление **за обявяване** спазването на тези изисквания не е необходимо, а единственото нещо, което следва да се провери е дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона /чл. 21, т. 5/, като в декларацията по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ следва да се декларира приемането на представения за обявяване акт. Това означава, че проверката, която се извършва при заявление за обявяване, е **по-ограничена по обхват** от тази при заявление за вписване. За обявяването е достатъчно представеният акт да подлежи на обявяване, да отговаря по външните си белези на изискванията на закона и да е декларирано неговото приемане по реда на чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ.

В конкретния случай е поискано обявяване на ГФО за 2019 г., който акт подлежи на обявяване в ТР съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч. В приложена към заявлението декларация по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ на представителя на дружеството е декларирано приемането на този акт. Приложено спрямо конкретния акт изискването по чл. 21, т. 5 ЗТРРЮЛНЦ да „отговаря по външните си белези на изискванията на закона“ означава да е представен документ с изискуемото от чл. 29, ал. 1 и 2 ЗСч съдържание /счетоводен баланс, отчет за приходите и разходите и приложение, съобразно приложимите счетоводни стандарти/, както и да има заверка от одитор и да е представен одиторския доклад /чл. 38, ал. 3 ЗСч/. При **обявяване** на подобен акт не е необходимо представянето на решение на ОС за приемането на ГФО, нито подлежи на проверка законосъобразността на подобно решение във всички останали аспекти – както касаещи процедурата по свикване на ОС, така и по самото провеждане на ОС, вкл. необходимите кворум и мнозинство при вземането на решението, а също и спазването на формата. Ето защо и противно на приетото от ДЛР и СГС без значение към **обявяването** на процесния ГФО е дали той е приет от надлежно свикано ОС и дали са спазени изискванията на чл. 225 и чл. 232, ал. 1, т. 5 ТЗ. Приемането на този ГФО е декларирано в представената към заявлението декларация по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ.

Същевременно, в чл. 62а, ал. 2 от Наредба № 1/2007 г. за водене, съхраняване и достъп до ТРРЮЛНЦ, изискването за деклариране е допълнително конкретизирано, като за предприятията по чл. 19, ал. 1, т. 1 – 3 и чл. 20 от ЗСч /в която категория е заявителят/, е необходимо представянето на декларация по образец съгласно приложение № 3 от законния представител на търговеца или юридическото лице с нестопанска цел, удостоверяваща приемането от компетентен орган на подлежащия на обявяване ГФО. Съдържанието на тази декларация по същество е идентично на декларацията по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ, а единствената новост е, че трябва да е по образец. Такава декларация по образец не е била приложена към заявлението от 25.09.2020 г., вкл. и след дадените указания от ДЛР на 18.01.2021 г. Тя обаче е представена към първоинстанционната жалба по чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ. Късното ѝ представяне не е преклудирало в конкретния случай, тъй като самите указания на ДЛР са дадени далеч след изтичането на срока за указания по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ – не по-късно от следващия работен ден от постъпването на заявлението в регистъра, а отделно – не се установява и спазване на изискването за изпращане на тези указания на посочения от заявителя електронен адрес. Според настоящия съдебен състав ако ДЛР въобще не е дало указания, дало е такива извън рамките на срока по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ или не ги е изпратило на заявения електронен адрес, то този срок не може да започне да тече, поради което и заявителят може да представи съответните документи и в хода на съдебното обжалване на отказа на ДЛР, както е сторено в случая.

Що се отнася до това, че към ГФО не е представен годишният доклад за дейността, подлежащ също на публикуване съобразно чл. 38, ал. 3 ЗСч, то това не може да бъде основание за отказ за обявяване на представения ГФО. Това е така, защото годишният доклад по чл. 39 ЗСч не е част от ГФО, чието съдържание е описано в чл. 29, ал. 1 ЗСч, а е друг и различен акт, който на самостоятелно основание подлежи на публикуване в ТР. Това разграничение следва и от разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗСч. Обявяването на представен акт, подлежащ на публикуване, не може да бъде зависимо от непредставянето на друг акт, също подлежащ на обявяване. Това е така, защото съобразно изричната разпоредба на чл. 24, ал. 1, изр. 1 ЗТРРЮЛНЦ отказ може да се постанови само при липсата на някое от предвидените в чл. 21 изисквания, а нито едно от тези изисквания по чл. 21 не обвързва съдбата на поисканото обявяване на конкретен акт със съдбата на все още непоискано обявяване на друг акт. Ако ДЛР установи, че представеният акт подлежи на обявяване, то следва да бъде обявен. Ако не е поискано обявяване на друг изискуем акт, то това може да доведе до други евентуално последици, различни от отказ за обявяване – напр. административнонаказателна отговорност по чл. 40, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ за непредставяне на акт за обявяване в определения от закон срок или по чл. 77 ЗСч. Прочее, обявяването на един акт изисква установяването наличието на този акт и удостовереното в декларация приемане, а не установяване на други актове, които също подлежат на обявяване. Ето защо обжалваният отказ се явява незаконосъобразен. Не е спорно, а и се установява, че останалите приложими изисквания по чл. 21 са спазени, поради което и поисканото обявяване следва да се извърши.

С оглед на изложеното обжалваното решение се явява неправилно и следва да се отмени, като се отмени и обжалваният отказ на АВ в частта относно намаляването на капитала с указания да бъде извършено вписване на процесното заявление в тази му част.

При този изход на спора не следва да се присъждат поисканите от АВ разноски, а от страна на заявителя такива не са поискани за производството пред САС.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 22.03.2021 г. по т.д. № 430/2021 г. на Софийския градски съд, VI-24 състав, и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ отказ № 2020925195952-2/21.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 2020925195952, по жалба на „Зеда Тур“ АД.

УКАЗВА на Агенцията по вписванията да извърши обявяване по партията на „Зеда Тур“ АД с ЕИК – 130340853 по заявление с вх. № 2020925195952 на приложения годишен финансов отчет за 2019 г.

Решението не подлежи на обжалване.

Заверен препис от решението да се изпрати на Агенцията по вписванията съобразно чл. 25, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ, заедно с препис от декларацията по чл. 62а, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2007 г., приложена към първоинстанционната жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____